Aventurile submarinului DOX

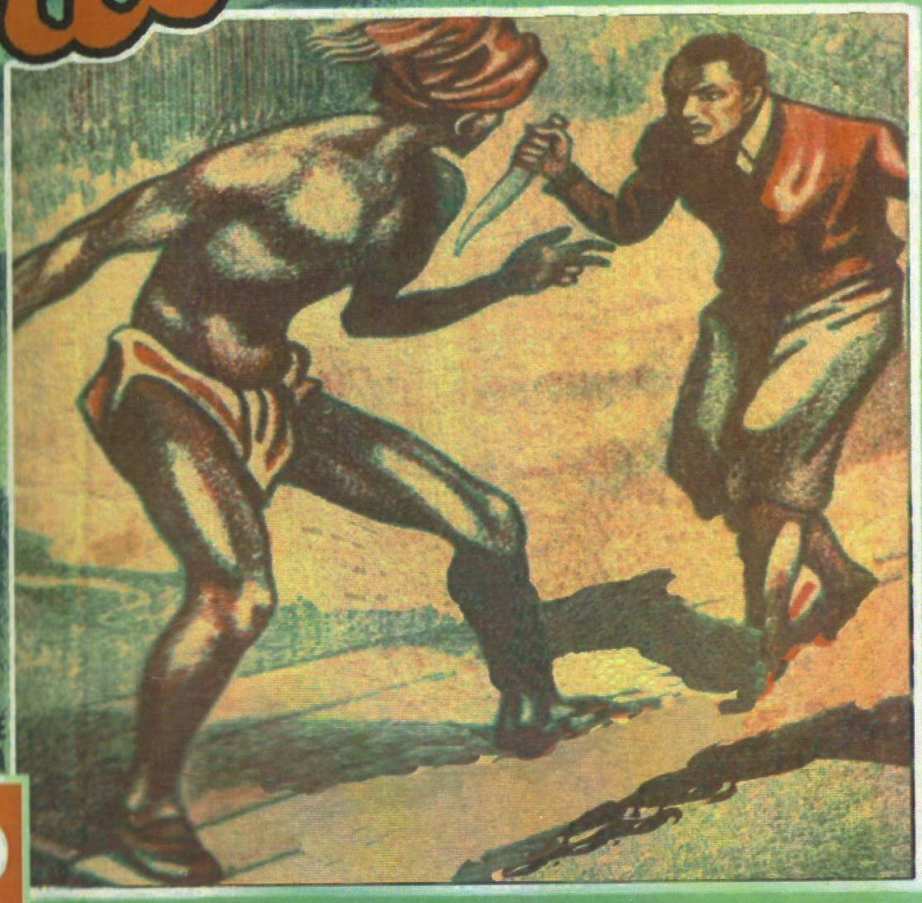

SERIE NOUĂ

109

Guzganii Hugliului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 109.

GUZGANII HUGLIULUI

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O VIZITĂ MISTERIOASĂ.

REZEMAT DE PARAPETUL TURNULUI, George privea îngândurat luciul neted al apei. În curând se va lăsa întunerecul şi trebuiau să fie cu mare băgare de seamă căci se zvonise în sat că străini – adică parte din camarazi – coborâseră pe uscat să cumpere de la locuitori fructe proaspete.

George, care înţelegea destul de bine limba băştinaşilor – aproape ca şi doctorul Bertram – aflase că băştinaşii erau foarte îngrijoraţi şi vorbeau cu teamă între ei despre un „dşina" ce se aţinea în momentul de faţă prin partea locului.

În barcă, pe când se înapoiau la submarin, doctorul îi spuse că „dşina" însemna „sfânt".

Şi în India, unde superstiţiile sunt foarte răspândite şi dau roade de multe ori neaşteptate, era primejdie să faci cunoştinţă cu un astfel de „sfânt" care insufla groază până şi băştinaşilor.

Căpitanul dădu ordin să fie o pază straşnica în noaptea aceea pe vas. Schimbul să se facă din ceas în ceas în turn şi pentru mai multă, siguranţă, chiar şi santinelele din lăuntrul submarinului să fie schimbate tot asemenea.

Submarinul era acostat într-un braţ lăturalnic al deltei Hugli, prin care arareori trecea cineva. În imediata apropiere al unui brâu de bambuşi, turnul abia se putea deosebi, totuşi căpitanul pusese să se acopere partea dinspre fluviu a vasului cu snopi de bambus care îl ferea de a fi văzut.

Numai dacă ar fi trecut cineva prea aproape ar fi putut deosebi trupul acela de oţel – dar n-avea cine, sau cel mult un pescar şi acesta ar fi crezut ca o vreo făptură a iadului de care s-ar fi păzit să pomenească cuiva.

La-nceput căpitanul avusese de gând să lase în aceasta ascunzătoare submarinul până ce se va înapoia din călătoria pe care vroia s-o facă pe uscat la prietenul său prinţul Ghasna. Acum însă, se hotărî să mai rămână pe loc cel puţin încă doua zile.

Din zvonurile auzite de doctor şi George se înţelege lucruri care dădeau de gândit. Dşina acesta părea să fie un sfânt foarte ciudat, deoarece faptele sale semănau mai mult a isprăvi de bandit şi ucigaş.

Căpitanul vroia să cerceteze a doua zi ca amănunţime împrejurimile ca să-şi dea mai bine seama de situaţie.

În sarcina lui George cădea schimbul care avea să fie îndată ce se va înnopta. Ştia că atât în ţinuturile acestea sălbatece cât şi la

oraş, primejdiile sunt mai mari abia pe la miezul nopţii, de aceea nu era prea mulţumit că îi venea rândul atât de devreme.

Se pregătea să petreacă un ceas de plictiseală căci nu se aşteptă să se întâmple ceva deosebit în scurtul timp cat avea să stea de pază. La Tropice nu exista amurg, noaptea se lăsa aproape brusc. Cum se întunecă, George îşi puse revolverele şi pumnalul dăruit de Sanja la îndemână. Cât timp se scursese de când se despărţise de frumoasa Indiana? Îi era dor de ea şi se bucura că avea s-o vadă în curând.

Deodată tresări din gânduri. I se păru că aude un foşnet uşor din tufişul apropiat. Trebuie să fie vreun animal oarecare, poate chiar un crocodil care se lăsase de pe mal în apă.

Totuşi George deveni bănuitor. Dacă „dşina", sfântul acela suspect, vroia să vadă mai de aproape misteriosul vas – adică submarinul – pitit în desiş?

George se întoarse şi privi cu încordare spre brâul de bambuşi. Era întunerec şi nu putea zări nimic, aşa că trebuia să se bizuie numai pe auzul sau fin. Şi într-adevăr, desluşi iar foşnetul.

O făptură oarecare se furişa printre trestiile de bambus. Chiar daca n-ar fi decât un crocodil sau vreo sălbăticiune se cerea să fie cu mare băgare de seama, căci nu se putea şti ce primejdie pândeşte în umbră.

Se sperie, căci zgomotele păreau să vie acum din toate părţile.

George trase pumnalul de la brâu şi se răsuci în loc. Era însă prea târziu. În aceeaşi clipă simţi în jurul gâtului o încleştare care îi opri ţipătul de alarmă în gâtlej, atât de grozavă era strânsoarea încât picioarele i se îndoiră de la genunchi.

Îşi dădu seamă că dacă se va lăsa biruit, camarazii săi erau pierduţi. Cu ultimele puteri care îi mai rămăseseră începu să izbească de zor în călcâiele în podeaua de fier a turnului şi în acelaşi timp lovi cu pumnalul pe la spate.

Şi una şi alta folosi. Auzi un strigăt de-al lui Petre şi odată cu el simţi cum vârful pumnalului pătrundea în carnea moale în vreme ce strânsoarea din jurul gatului său slabi. În clipa următoare George se arunca în laturi.

Văzu nedesluşit la lumina slabă a apei o umbră care vroia să sară peste parapetul submarinului.

Cu iuţeala fulgerului tânărul smuci revolverul de la brâu şi apăsă pe trăgaci. Cu toată slăbiciunea de care era cuprins, cu tot întunerecul care îl înconjura, glonţul sau nu-şi greşi ţinta. Cu un geamăt de durere făptura aceea neagra se prăbuşi pe punte.

— Ce s-a întâmplat, domnule George? se auzi glasul uriaşului care urca scăriţa turnului.

— Am fost atacat nu ştiu de cine. A vrut să mă sugrume, noroc însă că am putut să-i împlânt pumnalul în piept – probabil – şi când a vrut să fuga l-am nimerit cu un glonţ.

Cei doi camarazi coborâră scăriţa şi se apropiară cu băgare de seamă de trupul nemişcat. La depărtare de vreun metru George aprinse lampa de buzunar la lumina ei văzu un indian potrivit de stat, cu un turban alb în jurul capului şi un şorţuleţ dinainte. Chipul lui tineresc era schimonosit de durere.

— Ma tem că pumnalul meu l-a rănit grav, zise George în şoapta. Îmi pare rău, dar n-aveam ce face, altminteri mă sugruma.

— Lăsa, domnule George şi-a meritat soarta. Totuşi tânărul se aplecă asupra rănitului şi îi puse mana pe puls. Ar fi fost într-adevăr adânc mâhnit daca l-ar fi ucis, căci Indianul era chipeş şi după trăsăturile feţei părea să fie inteligent.

Dar în aceeaşi clipă Indianul sări drept în picioare şi-şi înfipse degetele cu atâta furie în beregata lui George încât acesta căzu în genunchi, Totul venise pe neaşteptate şi George nu mai avusese răgaz să se slujească de vreo arma. Ar fi fost cu siguranţă pierdut dacă n-ar fi intervenit Petre.

Uriaşul luă de jos lampa de buzunar care îi scăpase lui George, îndreptă lumina asupra indianului şi... îl pocni cu pumnul în tâmplă, strânsoarea slăbi şi George se putu ridica de jos în timp ce trupul Indianului căzu cu o bufnitură pe puntea de oţel.

— Uf! făcu George abia trăgându-şi sufletul. La asta nu m-aş fi aşteptat. Ţie, Petre, îţi mulţumesc că m-ai scăpat şi de data asta dintr-o mare primejdie.

— Şi mai ţi-era milă de nemernicul ăsta! mormăi uriaşul cu ciudă. Să te înveţi minte pentru altădată Acum să-l ducem jos la domnul doctor să vadă ce e cu rănile lui. Uite, glonţul i-a pătruns în pulpa dreaptă şi pumnalul în şoldul stâng. Dureros al dracului, de aceea a trebuit să-ţi dea drumul. Cred că domnul căpitan o să vrea să-l la niţel la rost ca să afle ce căuta ticălosul ăsta aici.

— Petre, aş vrea să fiu şi eu de faţă. Să vie vreunul din camarazi să-mi ia locul.

— Bine. Mă duc să vorbesc cu Plundow.. Poate că se însărcinează cu veghea dintâi. Şi aşa era nemulţumit că nu căzuse şi el la sorţi.

Uriaşul încărcă pe rănit în spinare şi porni să coboare înlăuntrul submarinului.

George îl urmă până la capătul scării apoi să opri, căci auzise un zgomot la proră.

Se chirci cât putu, trase revolverul de la brâu şi îl ţinu în mâna

dreapta iar în stânga lampa ca să facă lumină când va fi nevoie, apoi porni să se târască spre locul de unde venea zgomotul.

După câtva timp se opri. Nu se mai auzea nimic, totuşi ar fi putut să jure că în faţa lui, la prora vasului se afla o făptură vie care însă stătea acum nemişcată.

Fireşte că nu putea să fie decât un duşman, poate un al doilea indian care, zăpăcit de păţania tovarăşului său, nu cuteza să întreprindă ceva.

George se furişă înainte, deşi ştia că e în mare primejdie, deoarece se putea prea bine ca vrăjmaşul să se năpustească asupra lui înainte de a prinde el de veste.

Ajunse la parapet. Îşi încorda iar auzul şi i se păru că aude dedesubtul lui o respiraţie uşoară. Înţelese că individul se agăţase de dunga vasului şi era cu jumătatea trupului în apă.

George întinse binişor lampa şi revolverul înainte şi tocmai vroia să facă lumină când, auzi din brâul de bambuşi un foşnet puternic şi în acelaşi timp jos, sub el, ţipătul de groază al unui glas de femeie.

Lumina ţâşni şi în raza ei apăru chipul schimonosit de spaimă al unei tinere fete indiene care se străduia să se caţere pe submarin. George îndreptă lampa spre tufiş şi văzu botul căscat al unui crocodil, la nici doi metri depărtare de fată.

Tânărul ochi şi două împuşcături detunară una după alta. Dihania se aruncă înapoi urlând, biciui de câteva or cu coada în juru-i, apoi dispăru în apa.

Mult nu va trece şi trupul monstrului rănit va fi sfâşiat de ceilalţi crocodili, atraşi de mirosul sângelui.

Câteva clipe George se uită după dihanie, apoi îşi întoarse privirile la fată. Aceasta se mai ţinea numai cu o mâna de marginea submarinului şi închisese ochii. Mâna cealaltă începu să se descleşteze şi dacă George nu s-ar fi aplecat repede s-o apuce de braţ, indiana ar fi căzut leşinată îndărăt în apă. În acelaşi moment îl auzi pe timonierul Plundow strigând:

— Iaca viu şi eu să te ajut, domnule George!

Ridicară amândoi fata şi o traseră binişor peste parapet. George o luă apoi în braţe ca s-o ducă jos în submarin, dar înainte de a coborî scăriţa zise timonierului:

— Fii ai băgare de seamă, Plundow, nu prea e lucru curat ce se petrece pe aci. Poate că în tufişul de bambus mai sunt şi alţi Indieni care vor să ne ia vasul cu asalt.

— Să poftească, am eu ac de cojocul dumnealor, mormăi Plundow mânios.

George duse fata în cabina-infirmerie. Doctorul Bertram tocmai

pansa rana de la pulpă a tânărului indian.

— Ce, încă un pacient? exclamă el uluit, când îl văzu pe George cu povara în braţe. Cum înţeleg eu, ai făcut „curăţenie” pe sus.

Îşi curmă însă vorba şi după câteva clipe striga:

— Aoleu, asta e o femeie! Ai rănit-o şi pe ea?

— Nu, nu, a leşinat fiindcă s-a speriat când era s-o înhaţe un crocodil. Noroc că am salvat-o la timp. Dar cu tânărul de colo – şi arătă spre indian – ce e? Rănile sunt primejdioase?

— Aceea de glonţ nu prea, în schimb cealaltă are nevoie de multa îngrijire. În nici un caz nu îi pune viaţa în primejdie. Deocamdată e încă ameţită de pumnul lui Petre – apoi adresându-se acestuia adăuga: Aşează-l în pat, dar nu te mişca de lângă el ca să nu facă vreo gugumănie când s-o trezi.

După ce uriaşul luă pe rănit de pe masa de operaţie, George o întinse pe fată în locul lui. Era foarte tânără – să tot fi avut paisprezece ani – dar destul de bine dezvoltată, cum sunt femeile din părţile acelea.

Cum îi puse doctorul sticluţa cu amoniac sub nas, fata deschise ochii, nişte ochi minunaţi, mari şi negri, care priveau însă cu spaimă şi teamă în juru-i.

— Nu-ţi fie frică, fetiţo, îl zise cu blândeţe doctorul în graiul indian, crocodilul nu îţi mai poate face nimic.

— O, sahib, a fost grozav! murmura ea. Îi auzeam venind şi nu aveam destulă putere să mă caţăr sus!. Pe urmă am văzut lumina şi am auzit împuşcături. Cine e salvatorul meu?

— Mă bucur că am sosit la timp, răspunse George. Dar ia spune-mi: Cum te cheamă şi ce vroiai să faci pe vasul nostru?

— Mă cheamă Roja şi îţi mulţumesc că m-ai scăpat de la moarte.

— Îmi pare foarte bine că mi-a fost cu putinţă, dar tot nu mi-ai spus pentru ce vroiai să vii la noi.

— Îmi era teamă pentru fratele meu Srawa. Unde e? Am auzit şi o împuşcătură. O, sahib, e mort, l-ai împuşcat tu?

— Nu, Roja trăieşte, căută s-o liniştească George. De ce m-a atacat? Era cât p-aci să mă sugrume. Fireşte că a trebuit să mă apăr şi l-am rănit, viaţa nu îi e însă în primejdie.

— Şi… unde e, sahib? întrebă fata, cu teamă.

— Uite-l colo. Deocamdată e leşinată, dar se va deştepta în curând.

Fata scoase un ţipăt uşor şi vru să sară jos. George şi cu Bertram nu o lăsară însă. În acelaşi moment Petre zise:

— Se trezeşte.

— Stai liniştită, şopti George indienei în timp ce doctorul alerga

la rănit. Vei putea vorbi îndată cu fratele tău dacă îmi spui mai întâi pentru ce m-a atacat şi a vroit să mă sugrume.

— Aşa i-a poruncit el, murmură fata, înfiorându-se şi izbucnind în plâns.

— Roja.. Roja e aici? se auzi glasul slab al rănitului.

— Srawa, trăiesc! strigă cu bucurie fata. Sahibul pe care ai vrut tu să-l omori m-a scăpat din ghearele crocodilului. Mi-a fost frică să nu ţi se întâmple ceva, Srawa, de aceea am venit după tine.

— Rău ai făcut, Roja, o mustră fratele ei. Ţi-ai primejduit viaţa şi în afară de asta mă împiedeci să ascult de poruncă, deoarece nu pot ucide pe salvatorul tău.

— Nici nu prea cred că ai reuşit, zise George care se apropiase în vremea asta de patul lui. Eşti acum în puterea noastră şi nu vel mai avea prilejul să încerci.

— Sahib, el va veni să mă elibereze, răspunse cu ochi sclipitori indianul. Voi veţi muri toţi, eu însă nu voi mai ridica mâna asupra ta.

II.
SFÂNTUL MISTERIOS.

CAMARAZII SE UITARĂ cu înţeles unul la altul, apoi căpitanul, care tăcuse până atunci zise uriaşului:

— Petre, spune lui Rindow să închidă chepengul turnului. Nu e nevoie să îi expunem pe ai noştri degeaba primejdiei. Acest misterios el, despre care vorbeşte Srawa, va încerca probabil un atac generai şi o singură santinelă poate fi lesne biruită.

Petre plecă în grabă, iar căpitanul se întoarse spre rănit şi urmă cu asprime:

— Srawa, ai încercat în două rânduri să-mi ucizi băiatul, care a salvat-o pe sora ta de o moarte cumplită. Viaţa ta e în mâinile mele. Spune-mi cine e acest el care va veni să te elibereze şi-ţi dăruiesc viaţa. Dacă nu vei căuta să ne minţi, poate că fiul meu îţi va reda chiar libertatea.

Pe chipul celor doi Indieni apăru o expresie de groază. Srawa se ridică apoi în capul oaselor şi zise cu glas hotărât:

— Sahib, omoară-mă, dar nu îmi cere aşa ceva. O, a şi sosit... în curând voi fi liber!

În gangul submarinului se auzi o larmă grozavă. Împuşcăturile detunară întâi în turn, apoi pe punte. Plundow bătuse deci în retragere când se văzuse copleşit de numărul mare al duşmanului.

Camarazii veniră în fugă să ia parte la luptă. Căpitanul şi

George alergară şi ei şi imediat se auzi tunând glasul lui Farrow care căuta să potolească pe marinarii dornici de luptă.

— Se retrag? urlă Petre din cabina de comandă. Plundow e numai uşor rănit. Să-i urmărim în desiş, domnule căpitan?

— Nimeni nu părăseşte puntea! răcni Farrow. Aşezaţi reflectorul… repede… Trebuie să vedem mai întâi unde sunt.

Împuşcăturile se auzeau tot mai rar şi când căpitanul, urmat de George, sări pe punte, nu se mai auzeau decât crengile pârâind şi foşnind în tufişul de bambuşi.

Reflectorul fu pus repede la punct, apoi lumina ţâşni sfâşiind întunerecul. Nu se vedea însă nici picior de duşman, doar urme de sânge, dovadă că gloanţele marinarilor nimeriseră în plin.

— Păcat! Era bine dacă puneam mâna măcar pe unul din ei, zise căpitanul. Poate aflam ceva despre acest misterios el.

— S-o silim pe Roja să ne spuie, îşi dădu cu părerea George Cred că ameninţarea că vom ucide pe fratele ei o va face şi vorbească.

— Hm… ideea nu e rea. Deocamdată e nevoie să ne sfătuim ce e de făcut pentru moment. În nici un caz nu putem lăsa submarinul aici, oricât de bună ar fi ascunzătoarea. Cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut e ca mâine dis-de-dimineaţă să pornim pe urmele fugarilor. Acum stingeţi reflectorul şi închideţi chepengul turnului.

Abia însă dispăru lumina că vreo câţiva din marinari scoaseră un strigăt de mirare şi ciudă. În aceeaşi clipă se auzi un plescăit la proră şi în curând paşi îndepărtându-se în goană în tufiş.

— Reflectorul! Porunci căpitanul.

Lumina ţâşni iarăşi, dar fugarii pieriseră ca-n pământ.

— Probabil ca s-a ascuns careva pe punte când s-a aprins întâi reflectorul, zise căpitanul.

— Era bine dacă aveam pe unul din ei în mână! Noroc că ne-a rămas Roja şi Srawa, vom afla noi ceva de la ei. Repede, camarazi, închideţi chepengul. Bine că nu se află pe aproape vreun post englez, altminteri ar fi trebuit să schimbăm ascunzătoarea.

Abia închise George chepengul în urma lui şi se pomeni cu Petre venind în fugă pe gang.

— Domnule George, cei doi indieni, fratele şi sora, au dispărut, îi strigă uriaşul. Doctorul Bertram şi Plundow zac leşinaţi în infirmerie, Am vrut să cercetăm vasul dar domnul căpitan zice că fugarii au sărit în ultimul moment în apă.

— Aşa şi e, răspunse George. Ei trebuie să fi fost. Acum totul e degeaba. Ia să vedem mai bine ce e cu doctorul şi cu Plundow.

Când tânărul intră în cabină, Bertram tocmai se deştepta din leşin. Îşi trecu buimăcit mâna peste frunte, apoi strigă:

— A, acum ştiu ce-a fost! Când m-am aplecat peste Srawa care părea să-şi fi pierdut cunoştinţa, am simţit o uşoară înţepătură în mâna care însă n-am luat-o în seamă. Mi-a făcut-o probabil indiana şi tot astfel vor fi procedat cu Plundow care a intrat îndată în cabină. Mi-a venit ameţeală şi pe urmă nu ştiu ce s-a mai întâmplat. În vremea asta ei au luat-o la sănătoasa. Srawa ăsta trebuie să fie grozav de puternic de a putut umbla cu rănile destul de serioase pe care le are.

— Frica de „sfânt", pesemne, zise căpitanii Farrow. Eu cred că ar fi bine să înaintăm mai mult în deltă, căci Hugli, braţul acesta în care ne aflăm, pare să nu fie destul de sigur. Vom găsi, cred, braţe mai mărunte sau canaluri care îl întretaie în care abia poate pătrunde un vapor.

— Mă tem că „dşina" al lor ne va da de urmă, răspunse cu gravitate doctorul. Trebuie să aibă un vas al lui de care se poate sluji la nevoie. Deşi „sfânt", pare să cunoască multe de ale lumii civilizate.

— Mie toată afacerea asta mi se pare foarte ciudată şi misterioasă. Cred însă că ai dreptate, dragă doctore „sfântul" nu o să se lase cu una cu două. Aici, în India, nu poţi şti niciodată dacă n-ai de a face cu vreo asociaţie secretă ai cărei membri, sunt împrăştiaţi în toate straturile poporului. Ar fi într-adevăr neplăcut să dăm de o astfel de bandă şi căpetenia ei să ne fi pus gând rău din cine ştie ce motiv necunoscut de noi. Atunci n-ar fi numai vasul nostru în primejdie, ci şi noi când vom porni pe uscat înlăuntrul ţării. Cred deci că e mai bine să descoperim mai întâi taina sfântului şi pe urmă vom vedea ce avem da făcut.

— Ai dreptate, tată, zise cu însufleţire George. Omul acesta trebuie să fie o fiinţă fioroasă şi să aibă o putere deosebită asupra băştinaşilor ca să-i îngrozească astfel încât Srawa, fără să-i fi făcut vreodată ceva, a încercat de două ori să mă omoare. Şi-apoi aş… aş vrea să ştiu dacă Roja a putut trece nevătămată prin brâul de trestie? Era grozavă priveliştea ne care am avut-o înaintea ochilor când crocodilul era gata s-o înhaţe, sărmana.

— Îmi închipui, băiatule. Bine, mâine ne vom pune pe lucru şi vom porni să căutăm urmele.

— De ce nu acum? propuse tânărul. La lumina lămpilor noastre de buzunar putem desluşi urmele. Printre trestiile de bambus trecem lesne cu bărcile de aluminiu. Dealtminteri nici nu cred ca ni s-ar putea întâmpla ceva, deoarece indienii au plecat văzând că nu ne pot face nimic.

11

Căpitanul chibzui câtva timp, pe urmă zise cam cu şovăială:

— Plănui tău n-ar fi rău, George, dar mult prea primejdios. Nu se poate şti dacă acest „dşina” nu-şi va aduna iar oamenii pentru un nou atac. Indienii sunt fanatici ca nici un alt popor şi se duc orbeşte chiar la moarte când e vorba s-asculte de unul mai mare, mai ales dacă e la mijloc o chestie religioasă. Ne-am putea ciocni de ei prin întunerec.

— O, tată, de asta ţi-e frică?! îi punem noi repede pe fugă când s-or pomeni deodată orbiţi de lămpile noastre de buzunar.

— Să nu crezi că îi poţi speria atât de uşor, dragul meu. Atacul asupra submarinului a fost cea mai bună dovadă. Trebuie să aibă o mare putere asupra lor „sfântul” acela ca să îndrăznească aşa ceva. E mai bine, crede-mă, să amânăm cercetările pe mâine.

— Nu, nu, tată, se rugă George. Să plecăm chiar acum. Mâine nu vom mai găsi urmele şi nu vom mai şti încotro să ne îndreptăm. În sat unde am cumpărat azi fructele, nu putem afla nimic despre „dşina” ăsta al lor. Oamenii tremură de frica lui.

— Hm… văd şi eu că ai dreptate, băiatule, zise în cele din urmă căpitanul. E totuşi o mare îndrăzneală din partea noastră. Nu cred că indienii care ne au atacat să fi fugit departe. Spaima li se va fi potolit şi poate că s-au întâlnit cu misteriosul lor conducător care s-a adus înapoi. Pentru moment suntem în mai mare siguranţă pe submarin. Îndată ce vom deschide chepengul turnului începe primejdia. Ai văzut dar şi tu ce fel de arme au. Roja, un copil, a doborât într-o clipă pe doctor şi pe Plundow, oameni în toată firea.

— Da, da, ai dreptate, recunoscu George, nu ştiu însă de ce inima mă îndeamnă să pornim acum pe urmele indienilor. Cred că acest „dşina” va sta să chibzuiască mai întâi ce să facă fiindcă a văzut că nu e de fel uşor să pună stăpânire pe submarin – după cum îşi va îi închipui el la-nceput. În nici un caz nu o să bănuiască nici pe departe că vom porni atât de curând la un contraatac.

— Când stau să mă pândesc mai bine, vad că ai dreptate, încuviinţă acum căpitanul înălţându-şi trupul. Vom încerca să ne luăm după ei. Odată cu noi şi Petre vor merge încă doisprezece camarazi; cred că cincisprezece inşi vom fi deajuns să le venim de hac.

— Prea deajuns, ba poate ar fi mai bine să nu ne ducem atât de mulţi, îşi dădu cu părerea George. Cu cât vom fi mai puţini, cu atât vom trece mai neobservaţi. De altminteri nici nu vreau să ne războim cu băştinaşii, ci să ne explicăm cu ei.

— Hm… şi nici ai dreptate, dragul meu, dar camarazii să se aţie undeva pe aproape ca să-i avem la îndemână dacă va fi nevoie. Mă duc să spun acum să tragă la sorţi şi să ne grăbim,

altfel întreprinderea noastră nu mai are nici un rost.

Se montară repede patru bărci de aluminiu, fireşte pe tăcute şi numai la lumina lămpilor de buzunar, În vreme ce câţiva marinari stăteau de pază în jurul parapetului cu auzul încordat.

Cei căzuţi la sorti coborâri pe tăcute în bărci şi porniră prin brâul de bambuşi unde se afla un canal îngust, croit cândva de un pescar şi care ducea în zig-zag la mal.

Din când în când se opreau din vâslit şi ascultau cu încordare În bezna nopţii.. Nu se auzea însă nimic suspect. În sfârşit ieşiră dintre trestii, unde mişunau crocodilii şi dădură de uscat. Priponiră bărcile iar cel mai tânăr dintre marinari rămase de strajă. Căpitanul îi spuse ca îndată ce s-ar ivi o ceată de băştinaşi să o ia la fugă cu bărcile, ca acestea să nu cadă în mâinile indienilor.

Satul de unde îşi cumpăraseră peste zi fructele se afla pe stânga. Lumina vie a unul foc puternic dovedea ci locuitorii nu dormeau şi trebuie să fie în mare fierbere.

— În sat n-avem ce căuta, zise în şoaptă căpitanul. S-o luăm pe stânga, până ce vom fi la aceeaşi înălţime cu bărcile noastre. Acolo vom găsi cu siguranţă urme de sânge şi vom porni după ele. Ne împărţiţii în grupuri de câte trei şi lăsăm o distanţă de un metru între ele. În felul acesta ne putem apăra mai bine împotriva unui atac. Aşa dar, înainte! Fiţi însă cu mare băgare de seamă.

Între desişul de bambuşi şi cele dintâi tufe de pe uscat era o potecă îngustă, bine bătătorită, semn că se umbla mult pe ea, fie spre satul vecin, fie spre locurile unde pescarii îşi puneau năvoadele pentru prins peşte.

După câteva minute de mers ajunseră cam la aceeaşi înălţime cu nivelul unde erau trase bărcile şi de care îi despărţeau vreo treizeci de metri, adică brâul de bambuşi.

Căpitanul Farrow mergea în fruntea convoiului, urmat imediat de George. Aprinse lampa de buzunar şi, acoperind-o aproape pe de-a-ntregul cu palma, lăsă o dunga subţire de lumină săi cadă pe potecă.

Deodată scoase o exclamaţie de bucurie. Descoperise o pată mare de sânge. Se dovedi, însă că petele de sânge nu duceau. Spre sat ci, dimpotrivă, la râu.

— Probabil că dâra de sânge se va opri la ascunzătoarea „sfântului” şi a bandei sale, şopti căpitanul Farrow fiului său. Transmite camarazilor ordinul să nu se răzleţească şi să păstreze distanţa de până acum. Mai spune-le să fie cât se poate de prevăzători căci s-ar putea să ne aflăm în mare primejdie.

Căpitanul se opri în loc şi aşteptă până ce ordinul trecu din gură-n gură, apoi porni cu mare băgare de seamă înainte. Lampa

o aprindea acum numai din când în când, ca să se încredinţeze că dâra de sânge nu dispăruse.

III.
UN TEMPLU VECHII INDIAN.

SE PUTEA FOARTE LESNE ÎNTÂMPLA ca fugarii să fi cotit pe o potecă lăturalnică. Şi într-adevăr, când căpitanul făcu iar lumină, nu mai văzu petele de sânge.

Se opri imediat şi-şi aşteptă camarazii. Dădu apoi ordin ca marinarii să-şi aprindă lămpile de buzunar şi să cerceteze tufişul de pe stânga potecii, ca să vadă unde duc urmele.

Peste puţin timp unul din marinari spuse că a găsit locul pe unde au dispărut fugarii în desiş.

Farrow rândui iar convoiul ca la-nceput, de urmă se strecură prin spărtură. Găsi într-adevăr o potecă foarte îngustă dar bine bătătorită care se întindea şerpuind pe sub copaci.

Porniră cu toţii ce această potecă. Domnea aci o linişte adâncă. Nu se auzea nici măcar zgomotul pe care îl fac vietăţile codrilor îndată ce apune soarele.

Asta era cea mai bună dovadă că fugarii trecuseră nu de mult pe acolo, probabil din pricina răniţilor care nu puteau merge repede.

Camarazii trebuiau deci să fie şi mai prevăzători. Capii de grupă aprindeau tot mai rar lămpile şi le stingeau imediat ca să nu fie văzuţi. Totuşi înaintau fără teamă în desişul unde îi pândea poate moartea..

Se scurse vreo jumătate de ceas până ce ajunseră la un luminiş scăldat în razele palide ale lunii. Căpitanul dădu în şoaptă ordin camarazilor să se aşeze în semicerc la marginea luminişului, apoi priviră la tabloul pe care îl aveau în faţă. Dincolo de lacul care se întindea înaintea lor se ridicau zidurile albe şi turlele unui templu de marmoră care sclipea în lumina razelor de lună.

Deşi veacurile vremuiască peste vechea clădire, totuşi ea se păstrase încă destul de bine căci meşterii aleseseră material bun şi trainic şi impresia pe care o făcea era copleşitoare.

— Mi se pare că am dat de ascunzătoarea „sfântului”, zise în şoaptă căpitanul. Probabil că acum ţin sfat în templu. Nu ştiu nici eu daca am putea cuteza să intrăm, desi suntem bine înarmaţi, căci nu cunoaştem numărul duşmanului.

— O, nu cred să fie vreo primejdie daca ne-am furişa până la templu, răspunse George. Ar fi bine să aflăm câte ceva din planurile acestui „dşina”.

— Rău n-ar fi într-adevăr, e însă foarte primejdios – după cum îţi spusei. N-avem însă altă cale. Fireşte că nu ne ducem toţi, ci numai noi doi cu Petre. Ceilalţi rămân cu Kard aici ca să ne sară în ajutor dacă va fi nevoie.

Căpitanul dădu în şoaptă ordine marinarilor tari se retraseră puţin înapoi sub copaci ca să nu fie văzuţi chiar dacă ar fi trecut cineva pe acolo.

Farrow, George şi Petre porniră tiptil să ocolească lacul Aruncau uneori o privire la oglinda apei şi vedeau trupurile enorme ale crocodililor care pândeau vreo pradă Cu siguranţă că preoţii templului considerau târâtoarele acestea drept sfinte şi le hrăneau din belşug – poate chiar cu carne omenească. Victimele erau întotdeauna duşmanii căzuţi în mâinile fanaticilor şi erau sacrificaţi în cinstea zeilor lor.

George se înfiora. Căută să gonească gândul acesta; se cerea acum să-şi încordeze atenţia asupra mijloacelor de-a pătrunde nesimţiţi în templu şi să se ferească de santinele.

Era prea puţin probabil ca „sfântul” să fi pus oameni de paza Îşi va fi spus desigur că locuitorii satului nu vor cuteza să se apropie de templu, dar avea acum albi ca duşmani şi aceştia nu se sperie atât de lesne.

Căpitanul, care mergea înainte, zări cam la vreo zece metri de colţul templului două puncte albe. Bănui numaidecât că nu poate să fie decât un Indian cu turban alb şi şort din aceeaşi culoare.

Spuse în şoaptă lui George ce văzuse. Santinela nu-i putea sări căci erau îmbrăcaţi în haine închise; dar cu fiecare pas pe care îi făceau primejdia de-a fi descoperiţi creştea. Totuşi trebuia să-l înlăture cu orice preţ pe Indian. Mai făcură trei paşi; acum puteau desluşi bine trupul voinic al indianului care stătea nemişcat ca o stană de piatră.

Petre şopti în urechea lui George, care venea în urma tatălui său:

— Domnule George, trebuie să-l ameţesc pe ăla de colo. Spune-i, te rog, domnului căpitan să mă lase pe mine înainte.

Farrow se învoi. Ştia că se poate bizui pe credinciosul său camarad. Uriaşul se lăsă la pământ şi începu să se târască în patru labe. Când fu la vreo cinci paşi de santinelă apucă un pietroi care îi veni la îndemână, se ridică fulgerător în picioare şi zvârli cu toată puterea în tâmpla Indianului.

Acesta făcuse un gest de mirare când văzuse matahala aceea răsărind ca din pământ în fata lui, dar nu mai avusese timp să dea alarma. Se poticni şi s-ar fi prăbuşit dacă Petre n-ar fi sărit să-l prindă în braţe şi să-l aşeze binişor jos ca să nu se audă bufnitura.

Uriaşul scoase apoi din buzunar o frânghie, îl legă burduf şi-i vârî un căluş în gură.

În vremea asta se apropiară şi cei doi camarazi. Căpitanul zise în şoaptă:

— Mă tem că şi de partea cealaltă a templului sta cineva de pază. Trebuie să încercam să facem cu el acelaşi lucru, altminteri am putea-o păţi rău de tot.

Porniră tiptil înainte pe dreapta templului. Când ajunseră la poarta lui monumentală, o găsiră foarte puţin deschisă, aşa că ai greu s-ar fi putut strecura cineva înăuntru.

Prin crăpătură răzbătea o lumină slabă şi un glas limpede şi răsunător. George îşi închipui numaidecât că era al „sfântului" care îşi îndemna oamenii la luptă. Trebuia neapărat să afle ce punea omul acesta la cale. Şopti tatălui său:

— Voi doi sunteţi în măsură să veniţi de hac santinelei, în vremea asta eu mă duc s-ascult la uşă şi aştept acolo.

— Bine, dragul meu, dar vezi de fi cu băgare de seamă, îi răspunse căpitanul Farrow.

În timp ce acesta cu Petre se furişau mai departe, George se apropiă de uşa mare de metal a templului. Acum auzea tot mai desluşit glasul dinăuntru: când se lipi însă de uşă sunetele deveneau mai slabe şi mai încâlcite. Mirat, tânărul se dădu niţel înapoi şi iarăşi auzi glasul mai lămurit şi mai limpede. Se uită la dreapta şi la stânga lui; descoperi pe dreapta un fel de firidă întunecoasă. Se dădu mai aproape de ea şi înţelese că a nimerit-o, căci de aci putu chiar desluşi unele cuvinte: „Moarte.., atac... crocodili" ...

Aşa dar „sfântul" îşi aţâţa oamenii. Trebuia deci să se grăbească. Se vârî în firidă ca să poată auzi tot. Dacă ar mai fi stat s-aştepte pe tatăl său şi pe Petre, poate ar fi fost prea târziu. Şi-apoi, era sigur că vor descoperi şi ei firida şi vor intra după el.

Păşi binişor înăuntru. Pipăi în juru-i şi înţelese că se află într-un gang îngust, înalt cât un stat de om, care ducea la o uşă tăinuită în perete.

Se prea putea ca să fie şi pe aici o santinelă, de aceea George îşi scoase pumnalul de la brâu ca să-l aibă la îndemână.

De lampă nu cuteza să se slujească. Nu îi rămânea decât să dibuie prin întunerec. Îşi aminti de poveştile cu capcane grozave care s-ar afla în aceste temple vechi şi unde neştiutorii şi-au găsit moartea – o moarte cumplită.

Trebuia însă să înainteze cu orice preţ ca să poată afla planurile acestui „dşina". Pipăind cu piciorul la fiece pas, porni înainte pe gang.

Glasul se auzea din ce în ce mai lămurit; acum desluşea aproape orice cuvânt. Într-adevăr „sfântul” îndemna pe oamenii săi să atace pe străini.

— ... chiar de-ar fi să murim cu toţii – îl auzi George, zicând – e în joc viaţa noastră. Străinii ne vor descoperi ascunzătoarea, vor înştiinţa pe englezi şi sfârşitul ne va fi spânzurătoarea. Voi, şobolani ai Hugliului, nu e moartea în luptă mult mai frumoasă? Duceţi-vă şi supravegheaţi vasul. Dacă îl vedeţi plecând, urmăriţi-i în bărcile voastre şi dacă găsiţi prilejul, atacaţi! Luaţi cu voi urcioarele cu otrava ameţitoare şi aruncaţi-o înăuntru îndată ce vor deschide chepengul.

George nu se sfii să înainteze. Gangul făcea un cot; ducea la zidul din afară al templului.

După ce trecu cotul, zări la oarecare depărtare o licărire de lumină. Trebuia să găsească aici deschizătură prin care şi poată arunca o privire înlăuntrul templului.

În acelaşi timp însă zări şi umbra unui om.

— Santinela probabil. Aceasta trebuia înlăturată cu orice preţ, dar fără zgomot, fireşte.

Pe George îl cuprinse deodată dorinţa să vadă mai de aproape pe „sfânt” şi s-audă mai departe ce spune. Deasemenea vroia să ştie cam cât de mare era numărul duşmanului.

Dacă n-ar fi auzit despre planul cu otrava, ameţitoare, camarazii s-ar fi aflat în mare primejdie, căci nimănui nu i-ar fi dat în gând ce uneltesc el.

Chibzui niţel, pe urmă vârî pumnalul la locul lui şi apucă revolverul de ţeavă. Vroia ca, izbind santinela cu patul în cap să-l ameţească fiindcă n-ar fi vrut să aibă pe conştiinţă un omor şi nici să-i lase timp să ţipe.

Încet şi cu mare băgare de seamă viteazul tânăr păşi mai departe. Ştia că era o mare îndrăzneală ceea ce făcea el acum; poate chiar că santinela îl zărise – era doar numai la şase paşi de el – şi pândea acum prilejul ca să-i dea lovitura de moarte.

Totuşi nu putea da îndărăt, chiar dacă va urma o luptă pe viaţă şi pe moarte. Trebuia să înlăture orice piedecă din cale.

Iată-l la patru paşi numai; în clipa următoare se va hotărî soarta. Văzu pe paznic privind printr-o deschizătură îngustă prin care răzbătea o rază de lumină. Desigur că indianul nesocotise porunca şi curiozitatea biruise. Stătea cu partea stângă a capului spre George.

Minunat prilej pentru el! Ridică braţul în care ţinea revolverul, făcu doi paşi, apucă pe Indian eu stânga de beregată şi îl pocni cu patul armei în tâmplă.

Omul se cutremură, dar George îl mai pocni odată şi simţi cum trupul i se lăsă moale în braţe. Îl aşeză binişor jos, îl lega zdravăn şi-i vârî un căluş în gură.

Se ridică apoi şi privi prin deschizătură. Era aci o uşiţă în zid, puţin crăpată.

Văzu prin ea o încăpere mare, luminată de făclii înfipte în nişte cârlige bătute în perete în aceeaşi clipă auzi o gălăgie grozavă dinspre poartă. Îl cuprinse o spaimă nelămurită. Răcnetele de bucurie nu prevesteau nimic bun pentru el. Nu cumva izbutiseră cei de afară să pună mâna pe tatăl său şi pe Petre?

Indienii din templu – vreo treizeci la număr – se întoarseră brusc şi priveau cu încordare spre uşa de metal care se deschise cu zgomot.

George înlemni căci temerile sale se adeveriră, ba fură chiar întrecute. Douăzeci de indieni aduceau pe toţi camarazii care luaseră parte la urmărirea fugarilor. Erau legaţi burduf. Petre şi căpitanul, cel din fruntea convoiului, se clătinau pe picioare şi erau susţinuţi de însoţitorii lor ca să nu cadă.

Un indian voinic, care păşea înainte, ridică mâna şi strigă triumfător:

— O, Tirthan dşina, zeiţa a fost de partea noastră. Am dat de oamenii aceştia pândind la marginea luminişului şi i-am ameţit cu pulberea pe care ne-a dăruit-o ea, Pe ăşti doi – arătă spre căpitan şi Petre – i-am prins la uşa templului. I-am ameţit tot cu pulberea zeiţei.

Abia acum văzu George pe dreapta statuia uriaşă a unei zeităţi. Era dintr-un metal gălbui şi de o urâţenie înfiorătoare şi ameninţătoare în acelaşi timp. La picioarele ei se afla o lespede mare de piatră şi pe ea un indian mai înalt ca toţi ceilalţi. Chipiu fi era aspru şi ochii îi luceau de un foc straniu.

— Drawi, strigă el, eşti cel mai credincios servitor al meu şi fapta ta e neînchipuit de mare. Aceştia, pe care i-am trimis să prindă pe străini au fugit ca nişte laşi. Tu însă, ai salvat şobolanii Hugliului, de aceea te numesc mâna dreaptă a mea. Adu-mi prizonierii să-l întreb ce au căutat prin meleagurile noastre.

Tirthan dşina li măsură pe prizonieri cu privirea, pe urmă îi se adresă într-o englezească destul de corectă:

— Ce aţi căutat aici? Pentru ce v-aţi ascuns vasul în tufele de pe mal? Sunteţi trimişii de guvernul englez ca să ne prindeţi? S-a aflaţi în sfârşit de ce au dispărut atâtea vapoare care au ieşit în calea noastră, a şobolanilor? Răspunde!

— N-am auzit încă până acum despre aceşti şobolani al Hugliului, zise calm căpitanul care se dezmetecise în vremea asta.

Nu înţeleg ce aveţi cu noi.

Câteva momente indianul păru uimit, pe urmă zise scurt:

— Chiar dacă aţi venit cu alt gând, n-are a face, sunteţi prizonierii noştri. Vă puteţi însă salva viaţa dacă vă întovărăşiţi cu noi. Având vasul nostru, vom fi şi mai puternici şi şobolanii pot ţine atunci piept englezilor. Hai, hotărăşte-te repede. Vrei să depui jurământ de supunere şi credinţă?

— Bănuiesc că aceşti şobolani ai Hugliului nu sunt altceva decât piraţi şi ucigaşi, răspunse cu dispreţ prizonierul. Căpitanul Farrow şi camarazii săi nu se vor întovărăşi nici când cu astfel de indivizi. Faceţi cu noi ce vreţi, va veni însa cineva mai puternic ca tine care ne va răzbuna.

George înţelese pe cine credea tatăl său şi roşi de mândrie. Dar nu vroia sil fie răzbunătorul, ci salvatorul lor.

Tirthan dşina tresări când auzi numele de Farrow şi strigă uimit:

— Dumneata eşti căpitanul Farrow? Atunci nu eşti prietenul, ci duşmanul englezilor şi n-ai nici un motiv ca să respingi propunerea mea.

— Nu ştiu dacă şi auzit vreodată cuvântul „onoare”, răspunse cu mândrie căpitanul, pentru ca atunci ţi-ai da seama că nu sunt omul care să facă tovărăşie cu tâlhari şi ucigaşi.

— O, şuieră indianul, înfuriat, vom găsi noi mijlocul să te silim. Şi dacă nu se învoieşte căpitanul lor, sunt încredinţat că oamenii săi vor primi cu bucurie să trăiască în belşug cu noi decât să piară de o moarte cumplită. Totuşi ca să nu spui că sunt om rău, îţi dau timp te răzgândeşti.

Căpitanul îşi dădu seamă că nu e bine să-l aţâţe prea mult ca să se dedea la cine ştie ce fapte criminale. Mai ştia că e nevoie să câştige timp pentru ca George să poată veni eu ajutoare de la submarin.

Tăcu deci câteva minute, pe urmă zise şovăind:

— Ai dreptate. Recunosc că pentru mulţi alegerea nu va fi grea. Când eşti silit la un asemenea lucru, cauţi să-ţi adormi conştiinţa.

„Sfântul” părea să nu fie prost şi nici lipsit de oarecare cultură, căci răspunse:

— Căpitane Farrow, îmi pot închipui ca atât dumneata cât şi oamenii dumitale mai aveţi o conştiinţă. Veţi recunoaşte însă în curând că şi fără ca se poate trăi – şi încă foarte bine. Nădăjduiesc că veţi trece nesiliţi de partea mea, căci chinurile la care aţi fi supuşi sunt grozave şi mai grozavă e încă moartea sfâşiaţi de crocodili. Vă voi închide deocamdată pe toţi în subterana

templului. De şerpii de acolo să nu vă temeţi… nu muşcă decât pe cine încearcă să fugă. Mâine te voi întreba din nou ce aţi hotărât. Acum trimit câţiva oameni de-ai mei să aducă încoa pe tovarăşii dumitale de pe submarin, apoi, întorcându-se spre Drawi, adăugă în limba indiană:

— Prizonierii să fie duşi jos în beci. Tu ia pe cei mai destoinici dintre voi şi porniţi. Furişaţi-vă la vapor şi dacă vedeţi chepengul deschis aruncaţi înăuntru câteva urcioare cu pulberea zeiţei noastre. Pe urmă scoateţi afară pe cei ameţiţi şi aduceţi-i încoace. Dar repede!

George chibzuia cu înfrigurare. Ce să facă? Să dea de veste camarazilor de pe submarin sau să elibereze pe tatăl său şi pe ăştilalţi de aici? Îl ştia pe Rindow foarte prevăzător; va fi închis desigur chepengul şi va cerceta bine prin periscop împrejurimile. Deci, mai grabnic şi mai important era să îi salveze pe ceştilalţi. Dar cum? Auzise doar adineauri că în subteranele templului sunt buni paznici care l-ar ataca îndată ce se va apropia. Şi-apoi era de aşteptat ca Tirthan dşina să pună santinele la intrare.

Pe când îl frământau aceste gânduri, bagă de seama că prizonierii erau duşi în spatele zeiţei.

Probabil ca se afla acolo o uşa chiar în statuie, căci auzi deodată un zgomot metalic, apoi o trântitura şi paşi carii coborau scara.

După vreo cinci minute Drawi apăru iar cu oamenii săi. Toţi se înghesuiră în jurul lespezii pe care şedea nemişcat „sfântul”.

Acesta îi măsură cu privirea şi dădu din cap în semn de încuviinţare, pe urma – George văzu lămurit – apăsă pe o podoabă a statuii şi în aceeaşi clipă se deschise o uşiţă.

Tirthan dşina vârî mâna înăuntru, scoase câteva urcioare mititele pline cu ceva verzui. Le întinse cu băgare de seamă celor cincisprezece inşi care aveau să pornească la cucerirea submarinului şi le zise:

— Drumul pe care-l faceţi acum e primejdios; bizuiţi-vă însă pe îndurarea zeiţei noastre şi nu uitaţi că voi sunteţi salvatorii şobolanilor. Aduceţi-mi duşmanii vii şi nevătămaţi.

Indienii se înclinară şi se îndepărtări în tăcere, Tirthan se uită după ei până dispărură pe uşă, apoi zise celor rămaşi:

— Şi vor înfăptui ceea ce n-aţi fost voi în stare. Totuşi recunosc că nu e vina noastră, căci ar fi trebuit să va dau pulberea zeiţei şi poate aţi îi izbutit şi voi. Nu ştiam că avem împotriva noastră pe căpitanul Farrow şi vitejii săi marinari. Abia acum înţeleg cum Srawa n-a scăpat cu viaţa. Oamenii aceştia nu ucid de bunăvoie, nădăjduiesc însă că o vor învăţa de la noi.

IV.
O ELIBERARE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

ŞI LUI GEORGE îi venea să culce pe monstrul acesta cu un glonţ la pământ, îşi dădu însă seama că fapta lui nu numai că n-ar fi folosii la nimic, dar ar fi fost chiar dăunătoare camarazilor. Trebuia să întrebuinţeze dar un şiretlic.

Ca să-i înştiinţeze pe cei de pe submarin ca acum prea târziu căci Drawi cu oamenii săi cunoşteau toate potecile şi desişul. În nici un caz nu putea s-ajungă înaintea lor, ba se putea întâmpla să dea nas în nas cu ei şi să-l prindă. Trebuia deci să stea pe loc şi s-aştepte un moment prielnic.

Tirthan dşina privi câtva timp, îngândurat în gol, apoi zise:

— Duceţi-vă la locul de adunare şi aşteptaţi acolo până se vor întoarce fraţii voştri cu prizonierii. Pe urmă ne vom sfătui cum să-i câştigăm de partea noastră şi să le aflăm taina vasului lor de care ne vom sluji într-o zi cu folos. Hai, plecaţi!

Indienii părăsiră în tăcere încăperea şi ieşiră pe poarta cea mare.

„Sfântul” mai rămase câtva timp pierdut în gânduri, apoi coborî de pe lespede şi porni finale spre uşiţa în dosul căreia pândea George. O bucurie nebună cuprinse pe tânărul nostru când îl văzu venind. Acum îi venea şi lui apa la moară.

Se dădu niţel mai la o parte şi ridică mâna în care ţinea revolverul. Indianul se apropia mereu, privitul îngândurat la pământ. George îl urmărea cu ochii fiece pas. Ştia că atunci când Tirthan va deschide bine uşa, va trebui să se dea înapoi ca acesta să nu-l vadă imediat.

Indianul se afla acum în dreptul uşii, păru mirat şi strigă:

— Aja!

O clipă George nu ştia ce să facă, apoi răspunse, ţinând o mână la gură, ca să-şi înăbuşe glasul:

— Aici!

— Pentru ce e deschisă uşa?

— Nu ştiu.

Tirthan clătină capul, întinse mâna şi deschise uşa de perete. Făcu un pas înainte, zicând:

— Îţi vei primi pedeapsa pentru neascultarea ta. De ce ţi-ai părăsit pos..

Nu apucă să-şi mântuie vorba, căci George îl izbi cu patul revolverului în tâmpla dreaptă şi-l făcu să se poticnească. O a doua lovitură dată în ceafă îl culcă la pământ. Lovitura putea fi

aducătoare de moarte, dar nu era acum timp să-l cruţe.

Indianul rămase nemişcat. George îl legă la repezeală, apoi îl scoase din gang, căci băgase de seamă că santinela începuse să se dezmeticească.

Cu nici un chip nu trebuia să-i lase pe cei doi să se dezlege unul pe altul. În încăperea templului, George târî pe şeful şobolanilor în dosul statuii. Stătu pe urmă să chibzuiască în grabă. Nu era timp de pierdut. Trebuia să-şi elibereze îndată camarazii, deoarece indienii trimişi la submarin se vor înapoia în curând fără să fi făcut vreo ispravă. De asta era sigur.

Deodată îl străfulgera un gând: să scape mai întâi de şerpii din subterană. Se apropiă de zeiţa şi se urcă pe lespedea de la picioarele ei. Noroc că luase bine seamă unde apăsase înainte Tirthan. Era un mic crocodil de metal.

O uşiţă se deschise şi îndărătul ei văzu câteva poliţe pe care se aflau urcioraşe cu pulberea zeiţei. Luă două din ele, îşi lega batista peste nas şi gură şi se dădu după statuie. Aci văzu iar un crocodil asemenea cu cellalt. Apăsă şi chepengul se dădu la o parte. De aci pornea o scară îngustă de piatră.

Puse un urcioraş în buzunar, pe celălalt îl luă în mâna stângă, iar în dreapta, lampa de buzunar şi porni să coboare treptele. Erau zece la număr. Se pomeni în fata unei uşi de metal zăvorită pe din afară.

O deschise şi lumină încăperea. Se auziră din mai multe locuri şuierături, semn că se aflau acolo foarte mulţi şerpi – paznici minunaţi pentru a împiedica fuga oricărui prizonier.

Priveliştea pe care o avu tânărul înaintea ochilor era înfiorătoare. Camarazii, legaţi burduf. Zăceau în dreptunghi grămadă unul peste altul în mijlocul încăperii, încercuiţi de grozavele târâtoare.

George numără vreo douăzeci de cobre, cel mai veninoşi şerpi din câţi există. Se ridicaseră cu partea de sus a trupului în sus şi şuierau înfuriaţi spre lumina vie a lămpii. Alt chin nu era decât să-i ameţească, deşi camarazii ar fi trebuit să sufere şi el din nou acelaşi lucru.

George zvârli cu îndemânare unul din cele doua urcioraşe în dreapta dreptunghiului pe care îl formau camarazii. Spre marea lui bucurie văzu şerpii căzând fulgerător la pământ. Fireşte în acelaşi timp şi prizonierii lăsară capetele – pe care le ridicaseră puţin – în piept, căci fuseseră şi ei ameţiţi de pulberea zeiţei.

George aşteptă câteva secunde, în care băgă de seamă că praful venit în atingere cu aerul se preschimbă în gaze verzui care, ridicându-se în sus, treceau în încăperea de deasupra unde

zăcea Tirthan şi bănuia că va pătrunde în nările acestuia şi-l va ameţi şi pe el.

Coborî repede în subterană şi reteză la repezeală capetele şerpilor, deoarece ştia că efectul prafului nu ţine mult. Tăia apoi şi legăturile camarazilor cu gând să iasă îndată de acolo, dar îşi zise că poate va mai fi rămas prin vreun ungher un şarpe viu care i-ar muşca pe camarazii, neînstare să se apere.

Indienii le luaseră prizonierilor armele şi le aşezaseră grămadă lângă lespedea din templu. Presupunerea lui George se adeveri; când, după câteva minute camarazii începură să se mişte, tânărul văzu plimbând lumina pe pereţii subteranei, cum dintr-o crăpătură a zidului ţâşni capul unui şarpe uriaş.

Se apropia de el şi se opri la depărtare de un pas. Şarpele părea înfuriat rău şi putea să se repeadă într-o clipă să-l muşte. George însă roti pumnalul Sanjei în aer şi dintr-o lovitură reteză capul târâtoarei.

— Bravo, George! zise tatăl său care în vremea asta se dezmetecise dea binelea – ştiam eu ca ne vei salva. Acum să ieşim repede de aici afară, la aer, o să ni se risipească de tot ameţeala.

— Trebuie să ne grăbim, răspunse tânărul. O ceată de indieni au plecat la submarin cu ulcele de pulbere de asta ca să pună acolo. Daca chepengul turnului e, din întâmplare, deschis, planul le reuşeşte lesne.

Deşi se cam clătinau pe picioare, porniră în grabă pe scară. Fireşte că George mergea în frunte, ca întotdeauna. Se temea ca să nu fi intrat în templu vreunul din indieni şi trebuia să-l culce îndată la pământ cu un glonţ ca să n-apuce să dea alarma. De şovăială nu putea fi vorba în împrejurările de faţă. Cine mai stă să cruţe pe nişte bandiţi şi ucigaşi, ca aceştia în mâinile cărora încăpuseră?

În templu nu găsiră însă pe nimeni şi îşi luară la repezeală armele. Acum n-aveau decât să poftească; de o luptă, oricât de înverşunată ar fi ea, nu se temeau camarazii, mai ales că duşmanii, deşi mulţi, nu se pricepeau atât de bine ca ei la mânuirea armelor.

— Ce-ar fi să-l luăm pe Tirthan dşina cu noi? propuse George. Poate că indienii trimişi de el tot au izbutit să biruie pe ai noştri şi, în cazul acesta l-am avea de ostatec. Pe urmă îl vom preda autorităţilor engleze căci cu siguranţă că atât el cât şi banda lui va fi făptuit umile nelegiuiri până acum. Englezii ne-ar fi recunoscători pentru serviciul pe care li l-am face.

— Ai dreptate, să-l luăm cu noi, încuviinţă căpitanul. Cred că s-

a dezmeticit în vremea asta.

Când Farrow şi George se aplecară asupra lui, Tirthan dşina deschidea ochii. Mai întâi se uită cu privirea rătăcită la ei, apoi o flacără de manie şi ură izbucni din ochii lui.

— Vezi tu, Tirthan dşina, îi zise cu ironie căpitanul, nu e atât de uşor să ne ţii prizonieri. Acum lucrurile s-au schimbat. Vei veni cu noi ca să te predăm englezilor. Rolul şobolanilor Hugliului s-a sfârşit.

Petre şi Kard îi dezlegară picioarele şi-l luară între ei. În mâinile acestor doi uriaşi, sfântul părea neputincios ca un copil, deşi era şi el destul de voinic.

De astă dată conducerea convoiului fu încredinţată lui George, ca o răsplată pentru fapta lui vitejească de a fi eliberat pe camarazi.

În luminişul din fata templului domnea o linişte adâncă. Probabil că sala de adunare a indienilor se afla îndărătul clădirii.

Totuşi păşeau cu băgare de seamă căci se putea ca să se întâlnească cu indienii de sub conducerea lui Drawi şi aceştia să-i ameţească iar cu pulberea lor afurisită.

George, împreună cu tatăl său, mergeau înaintea celorlalţi. Asculta cu încordare în juru-i bănuind că Tirthan va fi pus oameni de pază. Şi într-adevăr, după ce străbătură luminişul şi se apropiară de potecă, ochii ageri ai tânărului zăriră o santinelă care stătea nemişcată ca o stană de piatră.

Indianul trebuia înlăturat repede şi fără zgomot. George nu stătu mult la gânduri. Din câteva sărituri fu lângă el. Indianul, deşi luat pe neaşteptate, apucă să ridice braţul drept vrând să repeadă pumnalul sclipitor, dar în aceeaşi clipă tânărul îl pocni cu patul revolverului în tâmplă. Omul căzu grămadă la pământ fără să scoată măcar un ţipăt, iar bufnitura fu înăbuşită de buruienile înalte în care se prăbuşise.

Camarazii porniră în pas gimnastic pe poteca întortocheată. George aprinse lampa de buzunar, o acoperi cu palma şi lăsă numai o dâra subţire de lumină să străbată printre degetele resfirate.

Grija pentru camarazii rămaşi pe submarin îi zorea la drum. Îl ştiau pe Rindow om prevăzător, dar de unde era el să se aştepte la un astfel de vicleşug?

Era îndoielnic că va fi închis chepengul turnului, căci noaptea era frumoasă şi adia un vântuleţ răcoritor. Desigur că va fi pus santinele în jurul parapetului, ceea ce era şi mai rău, deoarece vor fi repede ameţiţi de pulberea zeiţei.

Cu toate că se grăbeau pe cât puteau, George sfredelea cu

înfrigurare întunerecul, doar va vedea pe Drawi şi oamenii săi înapoindu-se. Totul rămase însă liniştit până şi vietăţile pădurii amuţiseră, înspăimântate probabil de ceata Indienilor.

În sfârşit micul convoi ajunse la cărarea care străbătea brâul de bambuşi. Iuţiră şi mai mult pusul. Clipa hotărâtoare se apropia. Sau dădeau de Indieni şi avea să urmeze o luptă crâncenă, sau reuşeau să treacă şi se puteau urca în bărcile cu care veniseră ca să intervie la timp dacă Indienii atacaseră vasul.

Se aflau acum la aceeaşi înălţime cu submarinul. Printre spărturile din perdeaua de frunze îi puteau desluşi bine.

Convoiul se opri şi toţi ascultară cu încordare. Nu se auzea însă nimic. Poate că indienii pândeau în jurul submarinului aşteptând să se deschidă chepengul.

Sau poate ca şi pătrunseseră înăuntru şi legau acum pe camarazii ameţiţi. Căpitanul şopti fiului sau:

— Să mergem, George. Numai de n-am ajunge prea târziu.

Zoriră la drum. Făceau paşii mari, dar calcau în vârful picioarelor ca să nu facă zgomot.

De voie de nevoie Tirthan dşina trebuia să se supună şi mergea în rând cu ei, înghiontit de cei doi uriaşi.

În cele din urmă ajunseră la bărci. Marinarul lăsat de pază le spuse că zărise trecând un convoi de oameni, dar el nu se mişcase de la postul său, deşi era foarte îngrijat de soarta camarazilor săi.

— Foarte bine ai făcut, îi zise căpitanul. Drept e că am fost în mare primejdie, dar paza bărcilor era de mare însemnătate. Acum să plecăm repede. Să fim însă cu mare băgare de seamă ca să nu ne ameţească iar indienii cu praful acela al lor.

Pe Tirthan îl lua Petre în barca pe care o vâslea el, ca să nu-l slăbească o clipă din ochi.

Încet şi cât se poate mai fără zgomot bărcile uşoare porniră spre submarin. După ce trecură brâul de trestie, vâslaşii o lăsară şi mai încet de teamă ca nu cumva să fie ascunşi Indienii pa acolo şi să-i atace.

Domnea însă o linişte adâncă şi nimic nu se mişca în jurul lor. Farrow dăduse ordin ca bărcile să facă un ocol mai mare până la submarin, pentru a tiu fi descoperiţi prea devreme de duşman.

Barca vâslită de Petre ajunse cea dintâi lângă trupul de oţel al vasului. George, care stătea la proră, împiedecă ciocnirea cu mâinile întinse înainte. Se apleca apoi niţel şi se uită peste parapet. Printre tufele de bambus, aşezate ca să acopere vederea la submarin, putea vedea bine puntea şi turnul.

Luna lumina îndeajuns ca să poată deosebi bine fiecare lucru în

parte.

Văzu cu spaimă că chepengul turnului era deschis. Nimeni pe punte, nici urmă de santinelă. Liniştea care domnea părea înfiorătoare.

Tânărul şopti tatălui său ce observase, apoi îşi făcu loc cu îndemânare printre crengi şi sări pe punte. Se apropiă de turn şi ascultă ai încordare. Nu se auzea nimic. Nu mai şovăi o. Clipă şi porni să coboare scăriţa care ducea jos în submarin. Temerile lui se adeveriră. Nici ţipenie de om pe bord, toţi camarazii fuseseră ameţiţi, legaţi la repezeală de indieni şi târâţi la templu.

Poate că aceasta se întâmplase chiar pe când coborau camarazii în bărci.

Se ţinu îndată în cabina de comandă o consfătuire. Căpitanul luă cuvântul:

— Camarazi, zise ei, trebuie să încercăm toate mijloacele şi să scoatem pe ai noştri din ghearele duşmanilor. Dacă n-ar fi fost viteazul nostru George, acum am fi şi noi în aceeaşi situaţie indienii ne-ar fi supus la chinuri grozave daca nu ne învoiam să luăm parte la crimele şi tâlhăriile lor. Ne vom întoarce la templu, dar de data asta să fim mai prevăzători şi să luăm cu noi grenade de gaze. Câte trei de fiecare. Să fim fără cruţare faţă de aceşti nemernici, căci nu sunt vrednici de mila noastră. Ca şi înainte, să mergem în grupuri. Submarinul rămâne fără pază, închidem doar bine chepengul turnului pe care indienii nu vor şti să-l deschidă. Pe Tirthan îl zăvorim în cabina de arest. Adu-l încoa, Petre!

— Aoleu! Eu, îl uitasem de tot! făcu uriaşul necăjit Numai de n-ar fi şters putina, ticălosul!

Urcă în fugă scara, camarazii îi auziră alergând pe punte, apoi întorcându-se în fugă şi strigând în jos spre ei:

— S-a dezlegat şi a luat-o la sănătoasa. Pesemne că şi-a ros frânghia de vreun colţ de fier al bărcii. Fir-ar al dracului de bandit! Dar nu ma las până nu pun mâna pe el.

— Prost lucru... mormăi căpitanul. Vina e şi a noastră că nu ne-am gândit la vreme. Eram însă prea turburaţi Când am văzut că au dispărut camarazii. Acum trebuie să ne grăbim, căci Tirthan îşi va înştiinţa oamenii ca să pună iar mâna pe noi. Să ieşim repede de aici.

V.
SFÂRŞITUL SFÂNTULUI.

ÎN CÂTEVA CLIPE fură toţi pe puntea submarinului. Închiseră bine chepengul, apoi coborâră în bărci.

De astădată nu mai vâsliră atât de încet ca adineauri. Era doar viaţa camarazilor lor în joc şi trebuiau să se grăbească. Totuşi căpitanul ie zise:

— Băieţi, deşi timpul zoreşte, se cere să fim cu mare băgare de scamă. Mai mult ca sigur că indienii vor încerca să ne prindă iar şi trebuie să ne ferim. Folosiţi-vă cât mai puţin de lămpile de buzunar, căci nu se ştie dacă n-au pus santinele în lungul drumului.. Acum, înainte, camarazi şi Dumnezeu să ne ajute!

Convoiul, împărţit în grupuri de câte trei inşi se şi puse în mişcare. În frunte mergea, bine-nţeles, George, care ardea de nerăbdare să se răfuiască mai întâi cu Tirthan dşina. Deasemenea avea o vorbă de vorbit şi cu Drawi, ticălosul care atacase pe camarazii rămaşi pe submarin.

Acest Drawi era un om primejdios şi era greu de pus cu botul pe labe. Tot el va fi probabil trimis acum să-i prindă pe fugarii din templu şi mai mult ca sigur că avea la el ulcele cu praful zeiţei. Grenadele cu gaze erau însă mai puternice deoarece scoteau pe duşman din luptă pentru douăzeci şi patru de ore.

George ţinea una din aceste arme minunate în mână, ca să se poată folosi de ea îndată ce va fi nevoie.

Ajunseră repede la poteca pe care trebuiau s-o ia pentru a străbate desişul ce împrejmuia luminişul din jurul templului. Fără să şovăie, George se furişă înainte, stinse lampa de buzunar şi porni pe dibuite prin bezna adâncă. Mâna stângă o ţinea întinsă pentru a înlătura piedicile din cale.

Făcuse aproape jumătate din drum când i se păru că aude un zgomot uşor. Se opri şi aşteptă cu auzul încordat. Nici nu simţi pe Farrow şi Petre care veneau în urmă şi se izbiră de el şi se opriră ca să asculte.

Şi iarăşi auzi un foşnet la cel mult zece metri înaintea lui. Lumina lămpii sale clipa următoare i se ivi în fata trupul uriaş al lui Drawi. Nu-i lăsă timp să facă vreo mişcare ci îi aruncă la picioare grenada cu gaze care explodă cu o pocnitură slabă.

Acum văzu George cum trupurile din spatele indianului cădeau unul câte unul la pământ. Indienii nici n-avuseseră timp să-şi dea seamă ce se întâmplă cu ei.

Camarazii ştiau că trebuie să aştepte o jumătate de ceas până să se împrăştie gazele, dar mai ştiau deasemenea că în timpul acesta orice indian care ar fi venit pe potecă ar fi căzut ameţit, căci vântul ducea gazele într-acolo. Poate că vor ajunge şi până la santinela ca e păzea la capătul potecii.

Fireşte că aşteptarea aceasta nu ne era de fel plăcută, totuşi camarazii se bucurau că vor scăpa pentru o zi şi o noapte de

dușmanii lor.

În sfârșit trecu jumătatea de ceas și își putură vedea de drum. În afară de Drawi, alți cinsprezece indieni zăceau întinși în nesimțire la pământ. Unii vruseseră chiar să fugă îndărăt dar îi ajunseseră gazele din urmă și nu le mai dăduseră răgaz.

Nu întâlniră pe nimeni până la capătul potecii. Aci însă găsiră doi indieni amețiți, căzuți cu fața în jos.

Erau pesemne sentinelele puse de Tirthan dșina. Vor fi auzit desigur pocnitura exploziei și voiseră s-alerge într-acolo, dar gazele îi învăluiseră repede și amețeala îi cuprinsese încă pe când fugeau.

Ajunși în luminiș, camarazii se opriră. Se așteptau să găsească aici o vie agitație dar totul părea cufundat într-o liniște adâncă.

— Îmi vine să cred că ai noștri au fost transportați în alta parte, zise căpitanul în șoaptă. Dar nu face nimic, avem acum destui ostateci și sper că în curând vom avea și mai mulți. Înainte, deci și răriți rândurile ca să nu cădem toți amețiți de afurisita aceea de pulbere.

George porni înainte spre templu. Luase de la cele două santinele ulcelele cu praful al cărui efect îl cunoștea prea bine. Și iarăși zări, când fu la zece pași de templu, o santinelă. Îi aruncă îndată în față ulcica și când o auzi spărgându-se în cădere de o piatră, omul căzu grămadă la pământ.

Așteptă câteva momente apoi porni mai departe. Deodată zări două umbre ieșind din clădirea templului. Nu vedea, ce-i drept, decât patru pete albe, adică turbanele și șorțurile lor, dar în clipa următoare al doilea ulcioruș cu pulbere zbură înspre ei și indienii se prăbușiră fără să scoată măcar un țipăt.

Iar mai așteptă George nițel apoi văzând că nu se ivește nimeni, își urmă drumul, de astă dată cu o grenadă de gaze în mână.

Întâia santinelă începuse să se dezmeticească, dar Petre alergă lângă George și pumnul său zdravăn îl ameți pe indian pentru mai multă vreme decât praful zeiței lor.

În timp ce George îl lega zdravăn, Petre „frământa” cu pumnii pe ceilalți doi indieni, pe urmă îi legară și pe ei fedeleș.

Poarta principală a templului era zăvorită pe dinăuntru, cealaltă mai mică, pe unde pătrunsese George în templu rândul trecut stătea însă deschisa.

Vru să se repeadă înăuntru, dar deodată se opri. Oare nu o lăsase vicleanul Tirthan într-adins așa știind că numai pe aici puteau intra străinii în templu ca apoi să-i pândească în gang și să-i doboare? Da, așa trebuie să fie. Indianul se aștepta ca ei să

se întoarcă şi pusese desigur capcane ca să-i prindă.

Tânărul împărtăşi în şoaptă tatălui său bănuielile lui.

— Ai dreptate, George, răspunse căpitanul Farrow. Sunt aproape sigur că Tirthan i-a dus pe camarazii noştri altundeva. Subterana, ai cărei paznici au fost ucişi de tine, nu mai prezintă nici o siguranţă pentru ei. A pus însă aici capcane pentru cazul când am reuşi să scăpăm de Drawi şi oamenii săi şi ne-ar veni în gând săi ne întoarcem aici. Chiar vorbea despre un loc de adunare şi cred că acolo trebuie să-l căutăm.

Camarazii cotiră pe dreapta. Descoperiră în curând o potecă îngustă, bine bătătorită, care se întindea între zidul templului şi pădure.

Se cunoştea că poteca era folosită adesea, deoarece buruienile nu o năpădiseră şi crengile copacilor seculari care i-ar fi putut împiedeca drumul, erau tăiate cu îngrijire. Fără-ndoială că pe aici ducea cărarea la locul de adunare unde vor fi fost târâţi prizonierii.

Fireşte că se cerca să fie acum cu şi mai mare băgare de seama. Probabil că Tirthan pusese sentinele şi pe poteca aceasta, dacă nu chiar capcane în care camarazii, neştiutori de primejdia care îi pândea, puteau cădea uşor.

Merseră vreo zece minute pe potecă; templul rămăsese în urmă şi drumul ducea la un prin desişul încâlcit.

Lui George i se păru deodată că aude foarte aproape de el un gâfâit. Aprinse lampa şi lumină iute sub copaci. Doi ochi speriaţi se aţintiră într-ai lui. Vru să arunce granata, dar Petre i-o luă înainte şi îl pocni cu pumnul pe indian sub bărbie. Şi bine făcuse, căci un ţipăt de-al indianului ar putut da alarma şi i-ar fi pus pe camarazi într-o situaţie primejdioasă.

Îl legară la repezeala, apoi porniră mai departe. Dădură iar de un luminiş scăldat în raze de luna. În mijlocul luminişului era un templu mai mic decât celălalt, aproape năruit şi bănui numaidecât că aici trebuie să fie locul de adunare al indienilor.

La un ordin dat în şoaptă de căpitan, marinarii se aşezară pe două rânduri de amândouă părţile luminişului şi păşiră încet înspre templu.

Deodată se auzi un strigăt răsunător şi dintre ruine ieşită ca dintr-un muşuroi de furnici sumedenie de indieni care fuseseră preveniţi de o santinelă. Aveau în mână urcioraşe cu pulbere pe care vroiau să le arunce în fata camarazilor pentru a-i ameţi. Aceştia îi lăsară să se apropie până la zece paşi, apoi se auzi o comandă scurta a căpitanului şi în clipa următoare granatele cu gaze zburară în aer şi se sparseră la picioarele indienilor uluiţi.

În curând se prăbuşi şi cel din urmă.

Şi iarăşi trebuiră s-aştepte o jumătate de ora până să se risipească gazele şi să poată trece luminişul până unde n-ajungeau ele, deoarece nu adia nici o boare de vânt.

Când păşiră în templu găsiră aci pe camarazii lor legaţi fedeleş.

— Seful indienilor a fugit pe uşa de colo şi a tarat pe locotenentul Rindow după el, ameninţându-l cu pumnalul, striga unul din el.

— Altă încurcătură! Rindow ca ostatec în mâna lui Tirthan…

— Ma iau eu după el, tată! strigă cu însufleţire George. Fii sigur că ţi-l aduc pe domnul Rindow viu şi nevătămat înapoi.

— Bine, dragul meu. Ştiu că mă pot bizui pe tine, răspunse căpitanul. Venim şi noi în urmă, adică numai o parte, căci trebuie să trimit câţiva camarazi la submarin. Hai, grăbeşte-te, nu e timp de pierdut.

George ştia că nu îi va fi uşor ce avea de gând, căci cum putea să găsească prin întuneric urma fugarului? Se bizuia însă pe Rindow care se va fi priceput să lase urme după el pentru a fi găsit lesne.

Porni îndată cu Petre după el. Deodată aceasta striga:

— Domnule George, uite colo iarba e bătătorita într-un loc. Să ştii că locotenentul nostru s-a prefăcut că se poticneşte şi a bătut iarbă-n loc cu călcâiele.

Tânărul pricepu şiretenia lui Rindow şi pătrunse pe acolo în desiş printr-o spărtură. Găsise o fâşie din haina locotenentului agăţată de o tufă de mărăcini, apoi din distanţă-n distanta încă una şi iar una.

Poteca pe care mergeau ducea spre templu, dar la o depărtare de vreo două sule de metri mai încolo, printr-o pădure deasă şi încâlcită. Era probabil o potecă ştiută numai de Tirthan şi şi-o croise pentru cazul când ar fi fost urmărit ca să aibă pe unde fugi.

Găsiră mereu petece din haina locotenentului agăţate de mărăcini. Deşi fugarul cu prada să, le o luase cu o jumătate de ceas înainte, George ştia că va fi avut Rindow grijă să-l ţie pe indian cât mai mult în loc căci auzise explozia granatelor cu gaze şi îşi va ti închipuit ce avea să urmeze.

Deodată George se opri din fugă. Auzise înaintea lui glasul lui Tirthan, zicând amenințător:

— Mai repede, Sahib, mai repede. Ajungem în curând la ţinta şi te poţi odihni. Grăbeşte-te, altfel sunt nevoit să-ţi înfig pumnalul în piept.

George porni ca o săgeată. Poteca făcea acum un cot. Când trecu de cotitura văzu un luminiş şi în mijlocul lui pe Tirthan care

târa pe Rindow cu de-a sila după el.

Fără să zăbovească o clipa, tânărul ridica revolverul şi trase. Ochise pumnalul pe care indianul îl ţinea ameninţător spre prizonierul său.

Din pricina oboselii, mana lui Tirthan tremura niţel, astfel ca în loc să nimerească pumnalul, glonţul se înfipse în încheietura mâinii.

Cu un ţipăt de durere, indianul dădu drumul lui Rindow, dar nu scapă pumnalul.

Înainte de a apuca George să tragă a doua oara, Tirthan o lua la fugă peste luminiş şi pieri în desişul pădurii George se luă după el. Se încăpăţânase să-l prindă viu sau mort.

— Dezleagă-l pe domnul locotenent, strigă el lui Petre şi porni în goană.

Se împiedecă de un trunchi, revolverul îi zbură cât colo, dar nu se sinchisi de asta. Smuci pumnalul de la brâu şi alergă mai departe. Iarăşi o piedeca; o creanga ascuţita i se înfipse în brâul lat cu arme. George încercă să se desprindă şi văzând că nu reuşeşte rupse catarama brâului şi porni iar în goană.

Era sigur ca Tirthan va fugi cu una din bărci, dacă îi dă răgaz s-ajungă la mal.

În curând zări apa Hugliului sclipind în bătaia razelor de lună. Pe o punte îngustă care se ridica la mal, văzu pe Tirthan privind necăjit în juru-i. Se aşteptase pesemne să găsească aici vreo barcă, dar se înşelase.

— Predă-te! îi strigă George şi se repezi înainte pe puntea îngustă.

Tirthan se întoarse fulgerător şi întinse mâna în care ţinea pumnalul, gata să se năpustească asupra tânărului.

Armele celor doi adversari erau aceleaşi.

Totuşi indianul îi era superior lui George prin trupul său vânjos; dar la asta nu stătu tânărul să se gândească. Lovi cu pumnului în duşmanul sau, apoi sări cu iuţeala fulgerului în lături şi când acesta repezi pumnalul spre el, nimeri în gol şi se clătină pe picioare.

George se folosi de clipa aceasta. Pumnalul Sanjei se înfipse adânc în braţul drept al indianului. Cu un urlet de durere şi furie Tirthan lăsă în jos braţul, dar se reculese repede, apucă pumnalul cu mâna stângă şi îl repezi spre George. Tăişul trecu la un fir de păr de el dar nu-l nimeri, căci el sărise repede în lături. Tirthan încercă iar lovitura fără să bage de seamă că în înfrigurarea luptei se dăduse prea aproape de marginea punţii. Se poticni, vru să-şi recapete echilibrul, dar nu putu. Cu un ţipăt înfiorător căzu pe

spate în apa Hugliului care mişuna de crocodili. Într-o clipită fu înconjurat de ei şi sfâşiat în bucăţi.

A doua zi în zori căpitanul Farrow o îndreptă vasul spre alta ascunzătoare. Expedie mai întâi o radiograma autorităţilor din Calcutta să vie să ridice pe bandiţii ameţiţi de granatele camarazilor.

Farrow se gândea acum să pornească cât mai repede pe uscat la prietenul său prinţul Ghasna, dar avu de întâmpinat încă multe aventuri pe care le vom descrie în numerele viitoare.

Sfârşitul volumului: **GUZGANII HUGLIULUI.**

În numărul următor:

ASOCIAȚIA ELEFANȚILOR.

In Numărul următor:

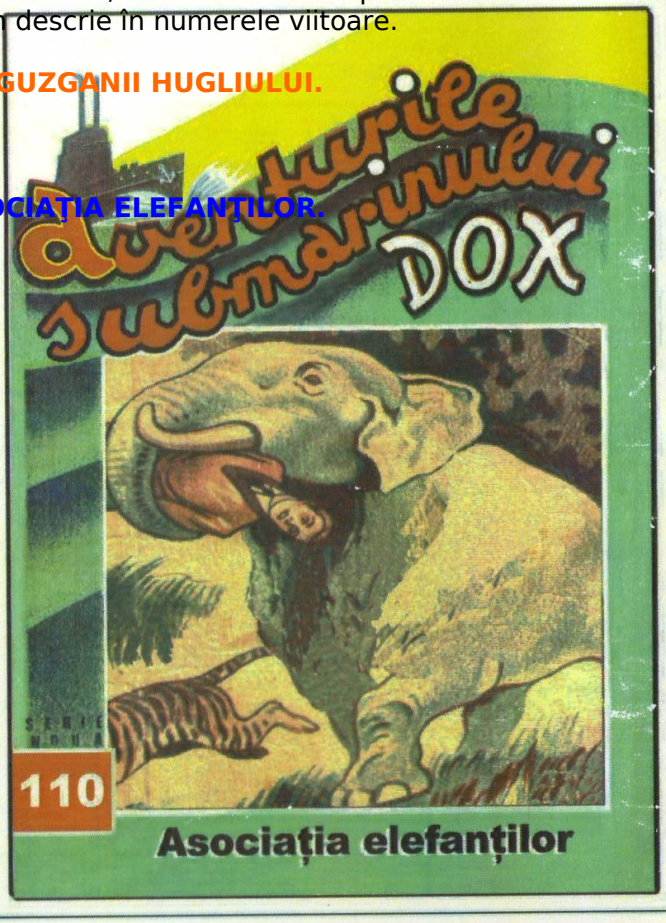

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro